

CANTS MATERIALS

j. l. badal

Cafè Central / Eumo Editorial

Fulla

(Canten 53 quilograms de matèries)

l'íntim pit-roig se'n torna
qui el veuria

dos bedolls tapen el cel
perden fulles

pobles i líquens canvien de còdol

el fred ens recorda
en una fulla daurada
en el vol
com urnes per a petites llengües
o cors

ens recorda
la tasseta de te de la temperatura
saber tornar-se'n

no tenir rostre
no tenir rostre
ni fulles
ni fred

Saviesa

(*Canten 93 quilograms*)

Sap el que fa –fent– cada cèl·lula
de teixit intestinal.

Sap –fent– el que ha de fer i fa
cada quilogram de lluna
–o Sagitari–, cada gram
i cèl·lula de tardor:
roges baies, bolets, mamífers.

Què hauria de saber –fent–,
de fer entre tanta saviesa
aquest que hi ha entre grams,
cèl·lules vegetals, fongs, tintes!

Potser haver-hi perquè hi ha.

Com hi ha la mussola, el crustaci,
el lligabosc, el dolor,
l'argila, els mustèlids, serps,
dones, homes i verbs impersonals.

L'esponjosa beina que entre tots ells
–fent– acull –havent-hi– hi ha

Comptar

(Canta Joan Juanico cargolat sobre taca vermella, 27 d'abril de 2010)

i al final el que comptava era la teranyina que va trobar el meu
germà rere les totxanes,
els xiscles de voluntat de la matèria en òrbites,
el reflex senzill de la llum sobre l'aigua crua,
la serp que ens va passar sobre el peu sense picar, l'olor del raïm
amb pa i el tabac del pare,

el dia que va començar i va acabar sencer,

el fred, la sopa de pistons, la sopa de col, el petó sobre la pell, el
petó sobre el ventre calent, el petó al vent que, no donat, se'ns va
quedar,

les escorces, mans, les fibres animals i les fibres vegetals i les fibres
minerals que van llevar com ensucrat pa de pessic al voltant d'això
que queda,

sis o set paraules (no les del dubte o la fatalitat),

els ocells, els peixos, escolar-se, estranys instruments, els llegums,
repicar encara,

encara que hakis estat tu la que ha disparat abans,

com un petó compta

Primavera

(Canta l'hivern)

*Tota mena de bèsties. Tota mena d'éssers terrestres i marins i dissolts minerals de curt o llarg alè es precipiten en aquesta fúria.*¹ Com un foc, un amor. Fins i tot el bosc obscur es precipita, heretat de carns més antigues o de gastats oligoelements (és tan igual). Cap al color floreixen, cap a l'aigua tots ells. Obcecats arbres fruiters, grasses oliveres, esponjoses crestes d'ocells, ales en esquinç de peixalla, riberes incultes amb afany de glàndula, de zel, de proteïna, d'espai quallat, òrgans, lignificacions, làmines, teixits, cristalls, materialitzacions de l'univers en tàvecs plens de furor com un part.

L'alegria embolcalla grapadets de no-res. Tan bondadosos, de femella estructura, tan escassos! Agrícolament es deixen cobrir avui.

Se senten les riallades de la curta arrel de l'om. Se senten la profunda arrel de l'avellaner i el vol del gaig, les escales de núvols, la coral·lina còpula en cercle de dos mamífers. El bosc negre que amb el semen serà llegat, i dins el bosc l'herència minúscula de la campànula.

Una magrana emmetzinada seria el meu aliment si ressuscitar cada nou mesos fos la torna.

1. Versió lliure de Virgili, *Geòrgiques*, III, 242-245.

Riuen bèsties. Riuen òrbites. Els ullals fiblen l'aire i fiblen l'aigua.

S'encén un gran foc a l'horitzó com respira un ventre: amunt o avall.

Cal canviar de vida.

Hivern

(Canta Sigulla Ekelöf, a peu entre dos pobles, 28 de desembre de 1881)

Terra àrida: una llavor no creixeria en un camí tan trepitjat.

Julivert, mostassa i poma posseeixen terrossars glaçats per esperar, quan no nevats bancals.

Aquest dolorós carretó de patates demà passat serà excrements.

Llum blanca: pesa. No se sosté en el cel ni en forma de tempesta. El sol roda per terra com una moneda s'escapa d'uns dits vells. Una clivella metàl·lica que un dia va estremir l'espai.

La terra encara és crua. Faran falta milions d'anys i un bon sol.

Tanta llum esgarrinxada escorxa: a mi els genolls i els dits (es cargolen com paper que crema-cric-crec). A Frida el coll i el pit i unes pupes, a Marta el turmell i totes dues còrnies.

Els bedolls escorxen –són tan bells!- l'aire empès per l'aire del darrere.

El camí, que vela sobre el dia espai i tenebra.

En algun lloc van caure els nostres rostres.

Aquest és l'estat natural de l'univers: hivern. Un mur de pissarra entre dues finestres. Després, més mur. Gunnar l'estudiant i Tomas ho discutien un dia: citaven el nombre exacte de molts graus sota zero. Gunnar tenia les ungles maques, com el brot del bedoll. S'ha

congelat abans de desfer-se, segurament. Ha degut adoptar la forma d'aquesta llum sota terra, una moneda. Però cal més, per germinar.

Em guardaré una patata i em posaré al llit.

La terra ja s'explica tota sola.

El camí estàtic.

Mai no he tingut –guardo una moneda en el ventre–, no podré tenir fills mai més.

